

Η Θεία Πρόνοια κατά το χριστιανικό κήρυγμα

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#) / [Φιλοσοφία](#)

[Αθανάσιος Κορώνης, MSc στην Ορθόδοξη Θεολογία - Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο](#)

Η πρόνοια είναι η βούληση του Θεού με την οποία , ενισχύει όλα τα πλάσματα του, ώστε να αντιμετωπίσουν επιτυχώς τις δυσκολίες της διαδρομής τους και εμφανίζεται με τη μορφή της φροντίδας Του. Η ταύτιση της πρόνοιας με τη Θεία βούληση οδηγεί στον ορθολογισμό στην λογική αρχή ότι όλα όσα δημιουργούνται από την θεία φροντίδα θα είναι σε όλες τις βαθμίδες τους τέλεια. Είναι, επίσης, λογικά αναγκαίο ο Θεός να είναι ταυτόχρονα δημιουργός και φροντιστής των έργων Του, διότι αλλιώς, σε μια τέτοια απόλυτα ταύτιση, θα είναι παράλογο να υπάρχει διαφορετικός δημιουργός και διαφορετικός φροντιστής.

Μέσα από αυτή τη διαίρεση, αν υπήρχε, και τα δύο μέρη θα είναι αδύναμα. Το ένα, δηλαδή, σαν ανίσχυρος δημιουργός και το άλλο σαν ανίσχυρος φροντιστής. Ο Θεός, όμως, είναι ένας και είναι ο δημιουργός και ο φροντιστής του σύμπαντος, το οποίο δημιουργεί, συνέχει, και φροντίζει με την αγαθή του θέληση. Η πρόνοια του Θεού αποδεικνύεται από την ουσία του από την ίδια τη φύση του. Διότι μόνο ο Θεός είναι σύμφωνα με την φύση του (κατά φύση) σοφός και αγαθός και, επειδή,

είναι αγαθός δύναται να προνοεί, ενώ ο μη αγαθός δεν προνοεί. Μια μορφή προνοητικής αγαθοσύνης διακρίνεται και στα κατώτερα πλάσματά όπως ο άνθρωπος, όταν φροντίζει τα παιδιά του. Με την ιδιότητα του σοφού ο Θεός επιμελείται τη δημιουργία του. Ερχόμενοι σε άμεση επαφή με το προνοιακό έργο του Θεού πρέπει να το θαυμάζουμε και να το υμνούμε, πρέπει, επίσης, να δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα όλο το έργο της θείας πρόνοιας. Ακόμη και αν ορισμένες πτυχές του έργου αυτού φαίνονται άδικες. Αυτό συμβαίνει διότι σε μας είναι άγνωστη η πλήρης πρόνοια του Θεού και κατά συνέπεια ακατανόητη. Σημειώνεται ότι τα έργα που διευθύνει το αυτεξούσιο μας δεν ανήκουν στην θεία πρόνοια. (Δαμασκηνός, 2009: 195-197)

Τα έργα της θείας πρόνοιας γίνονται είτε από ευδοκία,(αγαθή προαίρεση πρόθεση), είτε από παραχώρηση. Από την ευδοκία γίνονται αποκλειστικά τα όντως αγαθά έργα, ενώ από της παραχώρηση εκτελούνται όλα τα άλλα, τα οποία είναι πολλά και ποικίλα . Τα έργα της παραχώρησης ωθούν την ανθρώπινη ενέργεια σε πράξεις αποκάλυψης της αλήθειας ή στην ανύψωση του ατόμου μέσα από τις φαινομενικά άδικες πράξεις. Αρκετές φορές ωθείται ένας δίκαιος στη βάσανο της αμαρτίας, για να αποδείξει μέσα από αυτή την κρυμμένη του αρετή. Άλλες, πάλι φορές επιτρέπει η παραχώρηση να γίνει κάποιο ατόπημα για να επιτευχθεί κάτι μεγαλειώδες και θαυμαστό με αυτή την άστοχη πράξη, όπως π.χ. η σωτηρία των ανθρώπων ήλθε με τη Σταύρωση του Χριστού. Πολλές φορές, επίσης, αφήνεται ένας ενάρετος άνθρωπος να βασανίζεται για να μη χάσει την πίστη του από την δύναμη και τη χάρη που του προσφέρθηκαν, όπως ο Απόστολος Παύλος. Άλλη

μορφή δράσης της παραχώρησης είναι η προσωρινή εγκατάλειψη κάποιου στο έλεος της αδικίας για διδαχή των υπολοίπων από το παράδειγμα του, όπως στην περίπτωση του Λαζάρου και του πλουσίου, διότι, στην φύση μας υπάρχει ο συνετισμός μέσω των παθημάτων των άλλων. Ακόμη είναι δυνατόν, να εγκαταλειφθεί κάποιος στο μαρτύριο όχι εξ αιτίας της δικής του υπαιτιότητας, αλλά για να δοξαστεί κάποιος άλλος, όπως έγινε στην περίπτωση του εκ γενετής τυφλού, το μαρτύριο του οποίου δόξασε τον Υιό του Ανθρώπου. Η εγκατάλειψη εκδηλώνεται με δύο τρόπους: η μία μορφή της είναι η εγκατάλειψη για διδακτικούς σκοπούς και για λόγους της θείας οικονομίας, και η δεύτερη είναι η τέλεια απελπιστική εγκατάλειψη. Η απονομή της πρώτης στοχεύει στην σωτηρία, στην ηθική βελτίωση και στη δόξα του πάσχοντος, αλλά και για να κεντριστεί ο ζήλος των άλλων για μίμηση ή, τέλος, για τη δόξα του Θεού. Η τέλεια εγκατάλειψη εμφανίζεται όταν ο Θεός εξαντλήσει κάθε μέσον για την σωτηρία κάποιου, αυτός την αρνείται συνειδητά και παραμένει αθεράπευτα και ανίατα στην αμαρτία. Τότε εγκαταλείπεται οριστικά από τον Θεό στη απώλεια, όπως έγινε με τον Ιούδα. Τελικά, όπως δείχθηκε η θεία πρόνοια εκδηλώνεται με πολλούς τρόπους, αλλά κανείς τους δεν μπορεί να ερμηνευτεί με την λογική, διότι δεν χωρά στον ανθρώπινο νου. Αποδείχθηκε, επίσης, ότι όλες οι δυσάρεστες καταστάσεις δημιουργούνται για την σωτηρία εκείνων οι οποίοι τις δέχονται υπομονετικά και μετατρέπονται σε αιτίες οφέλους τους. Η πρόνοια του Θεού έγινε για να μας βοηθήσει να αποφύγουμε την τιμωρία στην οποία ρέπουμε σαν ατελή όντα που είμαστε. Διότι σαν πανάγαθος που είναι μας θέλει όλους ευτυχισμένους κόλπους της βασιλείας του, όταν, όμως είμαστε αμετανόητοι τότε ο θεός μας τιμωρεί όχι άδικα. (Δαμασκηνός, 2009:197-201)

Η υπευθυνότητα για την επιλογή των δυνάμενων να γίνουν πράξεων είναι αποκλειστικά δική μας ευθύνη. Το τέλος (ο σκοπός) των αγαθών πράξεων βρίσκεται στη συνεργασία του Θεού με τους δίκαιους οι οποίοι, σύμφωνα με την πρόγνωση του, προτιμούν με αγνή και σωστή συνείδηση το αγαθό. Αντίθετα ο σκοπός των κακών πράξεων σχετίζεται την θεία εγκατάλειψη η οποία, σύμφωνα με την πρόγνωση του, είναι δίκαιη.(Δαμασκηνός, 2009:201)

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<https://bit.ly/3fjrSf7>